

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT (1839-1848)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964414052432/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Din Kjæreste! Nei, hvilket bandsat Vaas!
 Hvem har dig denne Løgn paa Ærmet bundet?
 Men hører nok, du taler som en Gaas.
 Min Kjæreste han er! Jeg har ham vundet;
 Det meer end een Gang tydelig vel saaes;
 Desuden har paa Gaden jeg ham fundet.
 Helt svar mig, Adam! Er du ikke min? —
 Han mumler: hverken hendes eller din.

Hvad, ei min Kjæreste? min Kjærest' ei?
 Og jeg, som for min Øiesteem dig kalder,
 Min Hjertensfryd og Trøst i Ungdomsalder —
 Ta'er Line atter klagende pæve!
 Hvorpaa med Kys hun ham om Halsen falder,
 Og fører bønlig til: Siig ikke Neil!
 Knuus ei det Haab, hvoraf jeg Alt mig loved!
 Dog han bestandig rysted paa sit Hoved.

Da om sin Kjærlighed ham Pigen minder
 Med Ord saa gode, som hun kun dem har;
 Men da endnu han tøver med sit Svar,
 Hun sukker dybt, og ned medeet der rinder
 En Strøm af Taarer over hendes Kinder,
 Ved hvilket Syn det ham i Hjertet skar.
 See, siger hun, mens stærkere hun grøder:
 See, hvor du gi'er mig Sorger, din Forræder!

Mens saa i Taarer Line sig udtømmer,
 Staaer Trine, som i Silgt ei fandt Behag,
 Og over Scenens Ømhed følte Nag,
 Ved Siden af, og bittert dem bedømmer,
 Snart høit hun leer, snart hidsig hun sig rømmer,
 Snart ta'er af Bollen hun et dygtigt Drag,
 Bestandig til et Indhug fix og færdig:
 Da faaer en Tanke hun, just hende værdig.

Der har du Noget, som en Griis kan skolde!
 Medeet hun raaber, blussende og hed,
 Idet den hele, fulde Punschebolle
 Hun over Lines Hoved holder ned.
 Men Line, som i Vavn just monne holde
 Vor Helt, ham pludselig bortstøder vred,
 Og knytter Haanden, mens hun siger: Grumme!
 Hvorfor mod mig er dine Læber stumme?